

ת"ד 1469/05/12 - מדינת ישראל נגד צרפתי ספיר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

13 אפריל 2014

ת"ד 1469-05-12 מדינת ישראל נ' ספיר

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשמת: צרפתי ספיר

הכרעת דין

כלפי הנאשמת הוגש כתב אישום אשר בו הואשמה בביצוע עבירות של אי ציות לתמרור ב-37 (תמרור 302) ונהיגה בקלות ראש אשר הביאו על פי הטענה להתרחשותה של תאונת דרכים בצומת דרכים אשר כתוצאה ממנה נחבל אדם וניזוקו כלי הרכב.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען שהנאשמת נהגה במכונית בעיר בת ים ובהגיעה עם מכוניתה לצומת אשר בו היה מוצב תמרור "עצור" כאמור בכיוון נסיעתה, נהגה היא עפ"י הטענה בקלות ראש, לא נתנה תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחינה מבעוד מועד ברכב אחר שהתקרב לצומת מימין לשמאל כיוון נסיעתה והיה קרוב אליה, נכנסה לצומת מבלי שנתנה זכות קדימה לרכב האחר הנ"ל ושני כלי הרכב התנגשו. נטען כי כתוצאה מהתאונה נחבל אדם (נוסע ברכב המעורב) וניזוקו כלי הרכב המעורבים.

הנאשמת כפרה באחריותה לתאונה. לפיכך התקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה הובאו והוצגו העדים והראיות הבאות:

בוחן התנועה המשטרתי השוטר מר בועז חג'בי אשר זומן לעדות לבקשת הנאשמת הגיע לדיון ההוכחות ואולם הוברר כי הנאשמת החליטה לותר על חקירתו והסכימה להגשת מעשה ידיו ללא חקירתו. הוגשו לפיכך בהסכמה מעשה ידיו: חו"ד במצורף לתרשים (סומן ת/1) ומזכר המכיל סקיצה (סומן ת/2).

העיד מר איליה מטביינקו (ע.ת.1) שהינו נהג הרכב המעורב.

עוד העיד מר אנר רוסינוב (ע.ת.2) אשר ישב כנוסע ברכבו של ע.ת.1. לאחר חקירה ראשית שוחרר עד זה וזאת לכשהסתבר שלנאשמת אין כל שאלות אליו בחקירה נגדית.

לנוכח הסכמת הנאשמת, לכשציינה היא בישיבת ההקראה כי אין היא רוצה לזמן את הרופא החתום על התעודה הרפואית לחקירה וגם אין היא רוצה לזמן את גובה הודעתה במשטרה לחקירה, הוגשו בהסכמה גם התעודה הרפואית ע"ש ע.ת.2 (סומנה ת/4) וכן הודעת הנאשמת במשטרה (סומנה ת/3).

במסגרת פרשת ההגנה (שהתקיימה במועד נפרד ומאוחר יותר לבקשתה של הנאשמת) העידו הנאשמת עצמה (ע.ה.1) וכן חברתה של הנאשמת, הגב' אודליה אוחיון, (ע.ה.2) אשר ישבה עמה ברכב לצידה בעת האירוע.

לבקשת הנאשמת הוגשו מטעמה כראיה שבעה תצלומים אשר לדבריה הוצאו על ידה מאתר אינטרנט, והנאשמת, לבקשת הבהרה של ביהמ"ש, רשמה בכתב ידה לצד כל תצלום מה ניתן, לשיטתה, לראות בכל תצלום. (התצלומים סומנו נ/1) (הם מוספרו ע"י הנאשמת).

הצדדים סיכמו בעל פה.

לאחר מתן הדעת לעדויות, לראיות ולסיכומי הצדדים, מסקנתי היא כי המאשימה הוכיחה כנדרש את המיוחס לנאשמת בכתב האישום וכי דין הנאשמת להרשעה בעבירות שיוחסו לה.

אסביר ואפרט :

הנאשמת לא חלקה על כך שאכן היה קיים במקום - בכיוון נסיעתה - התמרור המדובר.

הנאשמת גם העידה - הן בהודעתה במשטרה והן בפני בית המשפט - כי כבר נסעה בעבר מספר פעמים במקום.

בהודעתה במשטרה (ת/3) גם ציינה הנאשמת שבעת האירוע הכביש היה יבש, היה כאמור אור יום והראות היתה טובה. (ראה ת/3 שורה 24).

האירוע התרחש אם כך כאמור באור יום (בשעה 15:00) וגם מזג האוויר היה נאה.

כזכור, הנאשמת ויתרה על חקירת בוחן התנועה המשטרתי מר בועז חג'בי.

מהמסמכים שערך מר בועז חג'בי עולה - ולא נסתר - כי שדה הראיה לנאשמת ביחס לכיוון הגעת הרכב המעורב היה 30 מטרים מקו העצירה ו-80 מטרים מקו הצומת.

לא רק שמימצא זה בדבר שדה הראיה לא נסתר , אלא שחיזוק רב לאיכותו של שדה הראיה שהיה לנאשמת מצוי בברור בתמונות שהציגה הנאשמת עצמה. (ראה נא בהקשר זה את התצלומים מספר 3 ו- 4 בנ/1 אשר הנאשמת עצמה הגישה לבית המשפט ואשר מדברים בעד עצמם אודות שדה הראיה הפתוח שהיה לנאשמת).

והנה, למרות שלא נסתר - ואף חוזק כאמור - שלנאשמת היה שדה ראייה מצויין אל עבר כיוון הגעת הרכב המעורב (אף עד כדי 80 מטרים מקו הצומת) מסתבר מעדותה כי היא לא ראתה את הרכב המעורב אלא רק בעת הפגיעה.

העידה הנאשמת: " **לראשונה הבחנתי בו כשהוא נכנס בי** " (עדותה בעמ' 13 שורה 2 לפרוטוקול).

לא זו אף זו: מהעדויות - לרבות מעדות הנאשמת - עולה כי הפגיעה של חזית רכבה של הנאשמת היתה בחלק האחורי שמאלי של הרכב המעורב.

ובמילים אחרות: הרכב המעורב אף הספיק כמעט לחלוף את נתיב נסיעת הנאשמת ורק אז היא פגעה בו בצידו, ורק אז ראתה אותו לראשונה.

העובדה שהנאשמת לא ראתה את הרכב המעורב בשום שלב אלא רק לכשכבר אירע המגע, היא עובדה אשר בכל הכבוד אומרת דרשני ביחס למידת תשומת ליבה של הנאשמת.

אין להשלים במישור המצופה שהנאשמת כנהגת עם העובדה שלמרות שלנאשמת היה שדה ראייה של 30 מטרים מקו העצירה ואף עד כדי 80 מטרים מקו הצומת, לא ראתה היא את הרכב המעורב בשום שלב לפני האימפקט.

אסביר לנאשמת הנכבדה כי אין להחליף את היוצרות. יש לזכור בכיוון נסיעה של מי היה מצוי התמרור ולמי היתה חובת מתן זכות קדימה בצומת עפ"י מיצוות התמרור.

הנאשמת טענה כי הרכב המעורב נסע לדבריה בפראות ובמהירות של 80 קמ"ש לפחות. (ראה דברי הנאשמת בישיבת ההקראה ובדיון ההוכחות).

אלא שהנאשמת גם נאלצה להודות בחקירתה הנגדית כי מאחר שהיא בעצם לא ראתה כאמור את הרכב המעורב בשום שלב עובר לפגיעה, אזי הדבר שהיא טוענת לענין מהירותו הוא אך ורק בגדר הנחה.

לא מצאתי כי נסתרה עדות הנהג המעורב והנוסע עמו על כי מהירות נסיעתם לא היתה מהירה.

הנאשמת ציינה בעדותה כי לאחר שלטענתה עצרה לפני קו העצירה היא התקדמה בגלישה ולא עצרה עוד שוב עד לקרות התאונה.

לו היתה הנאשמת מתכבדת לעצור את רכבה בקו הצומת אזי אף היה משתפר עד מאד שדה ראייתה לתוך הרחוב בו נע הרכב המעורב . (80 מטרים).

לא היתה מחלוקת בפי הנאשמת כי הרכב המעורב אכן הגיע מן הכיוון המתואר בכתב האישום.

הרכב המעורב הרי לא צנח לצומת ממקום לא נודע.

אפילו הייתי מקבל - ואין כאמור מקום לקבל - את השערתה הבלתי מבוססת של הנאשמת על כי הרכב המעורב נע כביכול במהירות של 80 קמ"ש , ראוי להבין כי אם שדה הראיה של הנאשמת מקו הצומת היה 80 מטרים ואם רכב אשר נע במהירות של 80 קמ"ש נע במהירות של כ- 22 מטרים בשניה, אזי עמדו לרשות הנאשמת לא פחות מכארבע שניות תמימות להבחין ברכב המעורב ולהימנע מלהיכנס לצומת.

משדחיתי את גירסת הנאשמת בדבר מהירות הרכב המעורב כאמור, פירושו שאף עמדו לרשותה של הנאשמת אף שניות רבות נוספות להבחין ברכב המעורב מתקרב .

נוכח הוראת התמרוך והוראת תקנה 64 (ד) לתקנות התעבורה ביחס לרכב אשר מתקרב לצומת מתקיימת כידוע חובת מתן זכות קדימה.

הרכב המעורב היה בגדר רכב המתקרב לצומת ולפיכך היתה כאמור חובה על הנאשמת ליתן לו זכות קדימה.

אלא שהנאשמת לא ראתה כאמור את הרכב המעורב בשום שלב עד למגע.

עדת ההגנה שהובאה לעדות ע"י הנאשמת לא סייעה לענינה של הנאשמת בתיק זה.

עיון קפדני בעדותה של ע.ה.2 מלמד ראשית כי היא כלל לא ציינה שהנאשמת ביצעה עצירה בצומת.

אף כל שהעדה הנכבדה הנ"ל סיפרה הוא שהן הגיעו עם הרכב לצומת ואילו הדבר הבא שהיא זוכרת זה שהיתה פגיעה בין שני כלי הרכב. (ראה נא את חקירתה הראשית של ע.ה.2 בעמ' 15 שורות 13-16 לפרוטוקול, וכן ראה נא את דברי ע.ה.2 גם בעמ' 16 שורות 1-2 לפרוטוקול שם היא שבה ומספרת כי לפני הפגיעה היא לא שמה לב לנעשה וכי הדבר הראשון שקרה זה הפגיעה).

ובאשר לתוצאת התאונה, לא היתה מחלוקת בפי הנאשמת בקשר עם המצוי בתעודה הרפואית וגם לא נסתרה בכל דרך עדותו של ע.ת.2 אודות הפגיעה הגופנית ואודות כך שהוא נדרש לטיפול פיזיותרפיה במשך שלושה חודשים.

לסיכום:

אירוע תאונתי בשל אי ציות הנאשמת למיצוות תמרוך "העצור" ליתן זכות קדימה, ונהיגה בקלות ראש מצד הנאשמת.

הן חוו"ד הבוחן המשטרתי (שהנאשמת בחרה לותר על חקירתו אף שהגיע לעדות) והן התצלומים שהגישה הנאשמת עצמה, מלמדים כאמור שלרשות הנאשמת בהחלט עמד שדה ראייה טוב דיו להבחין מבעוד מועד ברכב המעורב וליתן לו זכות הקדימה בצומת כמתבקש מן התמרור .

באור יום, במזג אוויר טוב ובראות טובה כשלה הנאשמת כנהגת מלראות בשום שלב את הרכב המעורב ואף פגעה בו בחלקו האחורי שמאלי עת כבר חלף הוא אם כך כבר דרך בתוך הצומת.

לאור כל המפורט ומנותח לעיל מורשעת בזאת הנאשמת בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

ניתנה היום, 13 אפריל 2014, במעמד הצדדים.

חתימה

קלדנית: א.כ.